

Anton Žužek:

Deklici Kristinci,

(preden so spomladi zabili njeno krsto).

*Vsečez po svetu so vsuli pomlad,
pa ni veselja, ni lepih nad:
zvezdica se je utrnila,
vodica čista usahnila.*

*Kaj čuješ, Kristinca, nebeški cincin,
kako te odnaša do svetlih višin,
a nam je pri milem Bogu hudo —
o, da nikoli tako ...*

*Vzemi za pot v te mrzle ročice
iz našega vrta prve cvetice,
vzemi za pot v te črne lase
iz našega srca zadnje solze.*

*Ti nič ne veš, kako da je nam,
in ti veš vse, kako da je tam:
onostran naših bolesti in sanj
nam pozvanjaj nebeški dan*

*Čuješ, Kristinca, vse bliže: cincin —
kako te odnaša do svetlih višin,
a nam je pri milem Bogu hudo —
o, da nikoli tako ...*

